

Ordføreren (Breinholt): Under Nummer 14 findes der et Vædringsforslag til § 3, der gaar ud paa, at Paragrafen udgaar; det er under Forudtætning af, at Vædringsforslaget under Nummer 1 vedtages, idet de væsentligste Bestemmelser, der findes i § 3, ere optagne ad en anden Vej gennem Vædringsforslaget under Nummer 1 og dets Følger. Det er yderligere naturligt, at den nævnte Paragraf udgaar, naar et andet Vædringsforslag bliver vedtaget i et følgende Afsnit, idet der er en enkelt Bestemmelse i § 3, som er optagen i sidstnævnte Forslag. — Vædringsforslaget under Nummer 25 til § 7 er en ren redaktionel Følge af Vædringsforslaget under Nummer 1 og staar derfor i nætteste Forbindelse dermed, men har kun en ren formel Betydning. Derimod er Vædringsforslag under Nummer 26, der ogsaa staar i en temmelig uafselig Forbindelse med Vædringsforslaget under Nummer 1, et stort Vædringsforslag, der ikke indeholder Mindre end ti nye Paragrafer; men disse Paragrafer ere i deres Indhold efter min Formening saa gennemfigtige og give selv saa tydeligt deres egen Forklaring, at jeg tror, at der ikke her vil i alt Fald ikke paa Sagens nuværende Trin behøves nogen Forklaring af dem. De staa imidlertid i umiddelbar Forbindelse med Vædringsforslagene under Nummer 1. — Jeg skal hermed anbefale de af Udvalget og dets Fler-tal stillede Forslag til Vedtagelse af det høie Thing.

Raben: Som det høie Ting vil se, er det temmelig betydelige Forandringer, som Udvalget har foretaget i det af Regjeringen forelagte Lovforslag. I de fleste af disse større Forandringer har jeg fuldt ud kunnet slutte mig til Udvalget. Jeg har saaledes kunnet slutte mig til Udvalget i Forslaget om, at der indsættes en ny § 1; jeg har sluttet mig fuldt ud til Udvalget med Hensyn til en noget forandret Inddeling af Distriktsstuefredsene, og jeg har i det Hele taget kunnet slutte mig til Udvalget i de fleste Ting, men der er et Punkt, hvor jeg ikke har kunnet gjøre det, og det er for mig et meget vigtigt Punkt. Det er denne min Mening, der har bevæget mig til at lade mine Anskuelser komme til orde igennem Vædringer, og i den Anledning har jeg tilladt mig at stille to Underændringsforslag til Fler-tallets Forslag. Jeg har ment, at det vilde være den bedste og mest passende Form, i Særdeleshed da jeg som jagt i de fleste Tilfælde har været fuldt enig med de øvrige Medlemmer af Udvalget. Fler-tallet har nu

gaar ud paa, at der i Stedet for en nærmere Angivelse af de Dyr, der kunne æfte Præmie ved Landbosforeningens Dyrstuer, blot skulde staa „Heste, Kvæg“. Vedtages dette Vædringsforslag, ville, tværtimod hvad der hidtil har været Tilfældet, saa længe som vi have haft Præmiehestemet her i Landet, ældre Hingste kunne komme til at deltage i Landbosforeningens Dyrstuer og der æfte Præmier. Dette anser jeg for meget uheldigt. Jeg tror ikke, at i det Hele taget de Præmier, som kunne uddeles ved Landbosforeningens Dyrstuer, ere for store. Naar nu disse ældre og mere udviklede Dyr med fuld Berettigelse kunne fremstilles ved disse lokale Dyrstuer, ved Landbosforeningens Dyrstuer, som præmieæftende, da tror jeg, det vil være meget uheldigt. Jeg mener ikke, at man bør foretage en saadan større Forandring i det, vi nu have været vant til i en lang Række af Aar. Ja, ældre Tyre ville jo ogsaa kunne møde og æfte Præmie ved Landbosforeningens Dyrstuer, det have de iøvrigt kunnet gjøre altid, men tidligere vare Forholdene ikke som nu, da var der ikke udsat nogen Præmie for Tyre, saaledes som det nu er Tilfældet igennem de større Distriktsstuer. Nu er det jo en temmelig betydelig Sum, 30,000 Kr., der er udsat alene til Tyrestuer. Jeg mener nu ikke, at der er Grund til at lade disse ældre Tyre fremstilles som præmieæftende ved de lokale Dyrstuer, de bør efter min Mening henvises til de større Distriktsstuer. Naar det saaledes i det stillede Vædringsforslag hedder „Heste, Kvæg“, saa vil det — jeg skal kun omtale det i Forbigaaende — jo ingenlunde være umuligt, at man kan fremstille Ballaster og Stude, men jeg kan dog ikke tro, at det skulde være Lovforslagets Mening, at man i det Hele skulde præmiere den Slags Dyr, der ikke have mindste Indflydelse paa en gunstig Fremavl af vore Husdyr. Vil man absolut have de ældre Hingste og ældre Tyre frem ved Landbosforeningens Dyrstuer, saa kan det let lade sig gjøre paa en anden Maade, og det veed jeg er Brug paa mange Steder, idet nemlig Landbosforeningen af sine egne Midler og af de andre Midler kan bevilge Præmier til saadanne Dyr; derimod mener jeg, at det er feilt, hvis man tager af det Beløb, der betinger Statens Tilskud, ligesaa vel som af Statens Tilskud til disse mindre Dyrstuer; jeg mener, at man hverken skal bruge af Statens Penge eller af det Beløb, som betinger Statstilskuddet. Der er ofte ført Klage over, og det har jeg hørt mangfoldige Gange, at der er ikke Noget ved disse mindre Landbosforeningens Dyrstuer, thi Præmierne ere saa uendelig smaa, at de ikke engang kunne dække